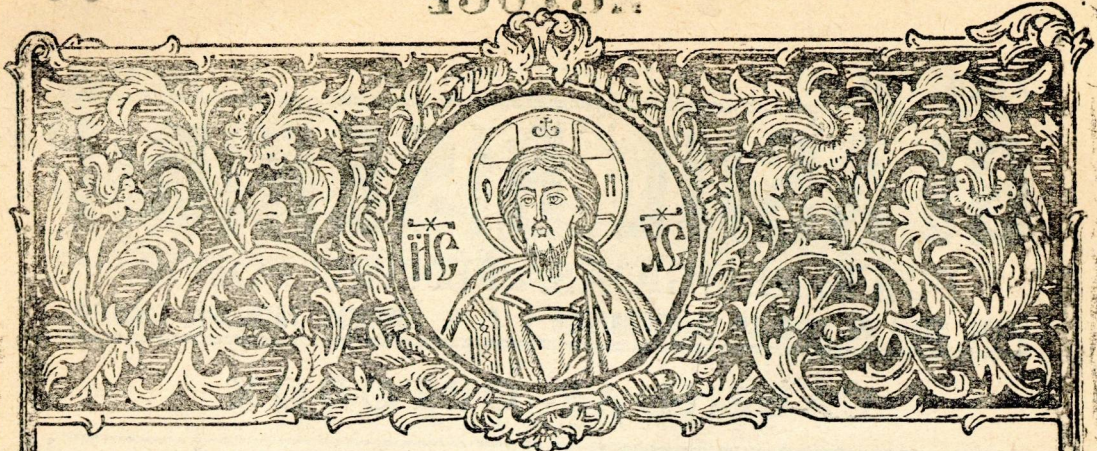


38

450732



GLASUL BISERICII

FOAIE RELIGIOASĂ PENTRU POPOR

Nr. 283 - 1953
Exemplar legal



In zi de sărbătoare, credincioșii se îndreapă spre Biserică, unde ascultă cuvântul Domnului.

ORGAN AL ARHIEPISCOPIEI BUCUREȘTILOR ȘI AL EPISCOPIILOR BUZĂULUI ȘI DUNĂRII DE JOS

ANUL 1951

Mar-tie

Nr. 5 — 6

GLASUL BISERICII

FOAIE RELIGIOASĂ PENTRU POPOR

APARE ODATA PE LUNĂ CU BINECUVANTAREA I. P. S. JUSTINIAN, PATRIARHUL ROMÂNIEI.

CALENDAR ORTODOX

IULIE (31 zile)

Ziua are 14 ore, noaptea 10 ore

D 1	Sf. doctori Cosma și Damian
<i>XXVI Duminica 2 după Rusalii, Ev. Matei VI, 18-23; Ap. Romani II, 10-16.</i>	
L 2	Așezarea veșmânt. Maicii Domnului
M 3	Sf. Mc. Iachint. Cuviosul Anatolie
M 4	Sf. Andrei episc. Critului. Cv. Marta
J 5	Prea Cuviosul Atanasie al Atonului
V 6	Sf. Sisoe cel Mare. Mc. Lucia
S 7	Sf. Toma și Acahie. Sf. Chiriachi
D 8	Sf. Mucen. Procopie și Teodosia
<i>XXVII Duminica 3 după Rusalii, Ev. Matei VI, 22-33; Ap. Romani V, 1-10;</i>	
L 9	Sf. Mc. Pangrație și Chiril
M 10	Sf. 45 Mc. din Nicopole-Armenia
M 11	Sf. Mare Muceniță Eufimie
J 12	Sf. Proclu și Ilie. Sf. Veronica
V 13	Sobor. Arhang. Gavriil. Cv. Ștefan
S 14	Sf. Ap. Achila. Sf. Iust și Iraclie
D 15	Sf. Mucen. Chiric și Iulita
<i>XXVIII Duminica 4 după Rusalii, Ev. Matei VIII, 5-13; și a Sf. Părinți Sobor VI, Ev. Ioan XVII, 1-13; Ap. Romani VI, 18-23; gl. 3; voscr. 4</i>	
L 16	Sf. Mc. Antinoghie și ucenicii săi
M 17	Sf. 630 Părinți ai Sobor IV.
M 18	Sf. Mc. Iachint, Emilian, Valentina
J 19	Cv. Maica Macrina și Dia f. minuni
V 20	(+) Sf. Prooroc Ilie Tesviteanul
S 21	Cv. Simeon. Proorocul Iezechiel
D 22	Sf. mironosiță Maria Magdalena
<i>XXIV Duminica 5 după Rusalii, Matei VIII, 28-34; Ap. Romani X, 1-10.</i>	
L 23	Sf. Mc. Foca, Trofim și Teofil
M 24	Mc. Cristina și Ermoghen
M 25	Adormirea Sf. Ana. Cv. Olimpiada
J 26	Sf. Mc. Paraschivei și Ermolae
V 27	† Sf. Mare Mucenic Pantelimon
S 28	Sf. Ap. Prohor, Nicanor, Parmena
D 29	Sf. Mucen. Calinic și Teodosia
<i>XXX Duminica 6 după Rusalii, Ev. Matei IX, 1-8; Ap. Romani XII, 6-14.</i>	
L 30	Sf. Apostoli Sila, Andronic și Silvan
M 31	Sf. și Dreptul Evdochin (lăs. sec.)

AUGUST (31 zile)

Ziua are 13 ore, noaptea 11 ore

M 1	† Scoaterea Sf. Cruci. Sf. 7 Macabei
J 2	Aducerea moașt. Sf. Arhid. Ștefan, Binecredinciosul împărat Justinian
V 3	Cv. Părinți Isaachie, Dalmatie, Faust
S 4	Sf. 7 Tineri din Efes. Cv. Evdochia
D 5	Sf. Mucenic Evsignie
<i>XXXI Duminica 7 după Rusalii, Ev. Matei IX, 27-35; Ap. Romani XV, 1-7;</i>	
L 6	(+) Schimbară la față, Desleg. pește
M 7	Sf. Mc. Dometie, Asterie și Narcis
M 8	Sf. Mc. Emilian, Episcopul Chizicului
J 9	Sf. Apostol Matia. Sf. Mc. Antonin
V 10	Sf. Arhidiacon Lavrentie
S 11	Sf. Evplu. Sf. Nifon Patriarhul C-lei
D 12	Sf. Mucen. Fotie și Anichit
<i>XXXII Duminica 8 după Rusalii, Ev. Matei XIV, 14-22; Ap. I Cor. I, 10-17;</i>	
L 13	Cv. Maxim Mărturisitorul
M 14	Sf. Prooroc Mihela
M 15	(+) Adormirea Maicii Domnului
J 16	Sf. Mahram. Sf. Mc. Diomid
V 17	Sf. Mucen. Miron, Chiprian
S 18	Sf. Mucen. Flor și Lavru
D 19	Sf. Andrei Stratilat, Agapie, Tecla
<i>XXXIII Duminica 9 după Rusalii, Ev. Matei XIV, 22-34; Ap. I Cor. III, 9-17;</i>	
L 20	Sf. Prooroc Samuil. Sf. Eliodor
M 21	Sf. Apostol Tadeu. Sf. Mc. Vassa
M 22	Sf. Mucen. Agatonic, Zotic, Irineu
J 23	Cuv. Calinic. Răsturnarea dicționarului fasciste din 1944 și ziua eliberării României
V 24	Sf. Mucen. Evtihie, Tation.
S 25	Întoarcerea moașt. Sf. Ap. Vartol.
D 26	Sf. Mucenic Adrian și Natalia
<i>XXXIV Duminica 10 după Rusalii, Ev. Matei XVII, 14-23; Ap. I Corinteni IV, 9-16.</i>	
L 27	Cv. Părinte Pimen. Sf. Evtalia
M 28	Cv. Moise Arapul. Sf. Ana profet.
M 29	(+) Tăierea cap. Sf. Ioan Bot. post
J 30	Sf. Alexandru, Ioan și Pavel
V 31	Așez. brâului Maicii Domn. în raclă



DUPĂ TREI ANI

Anul acesta, la 6 Iunie, s'au împlinit trei ani de când Inalt Prea Sfințitul Justinian a urcat în scaunul de Patriarh al Sfintei noastre Biserici Ortodoxe Române. Au trecut trei ani de când dreptcredincioșii din țara noastră sunt cărmuiți spre mântuire, cu înțelepciune și cu dragoste de părinte, de Inalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian, care — din smerit slujitor al altarului lui Hristos — a fost înălțat, prin voia lui Dumnezeu, cel ce toate bine le orânduiește, pe treapta cea mai înaltă a vrednicilor bisericesti.

Desigur că trei ani sunt un răstimp destul de neînsemnat în neconținuta curgere a vremii; dar roadele îmbelșugate pe care le-a adus Bisericii Ortodoxe Române păstoria Inalt Prea Sfințitului Patriarh Justinian fac ca acești ani să fie mai de preț decât o viață întreagă. Pentru aceea, preoțimea din București și din întreaga țară a sărbătorit, în ziua de 6 Iunie, pe Inalt Prea Sfințitul Justinian, cu prilejul împlinirii a trei ani de păstorie, înălțând către Cel Atotputernic rugăciuni fierbinți pentru sănătatea și îndelunga viațuire a Părintelui nostru Patriarh.

În cuvântările ce s'au rostit atunci s'au arătat înfăptuirile Inalt Prea Sfințitului Patriarh Justinian, pe tărâmul reorganizării vieții bisericesti, al reîntregirii Bisericii Ortodoxe Române, al reluării legăturilor frățesti dintre Biserica noastră și celelalte Biserici Ortodoxe și al strădaniilor depuse de slujitorii și credincioșii noștri pentru apărarea păcii, pe care ne-a dat-o Mântuitorul. Cum aceste înfăptuiri ale Inalt Prea Sfințitului Patriarh Justinian au fost amintite în paginile acestei reviste, cu alt prilej, se cuvine a arăta că toate acestea nu s'ar fi putut împlini dacă Părintele nostru Patriarh n'ar fi fost înarmat cu puterea celei mai curate și mai înflă-

cărate credințe. De mic copil, sufletul Păstorului nostru s'a arătat a fi ogorul cel bun, în care a prins rădăcini și a rodit din belsug, sămânța dragostei pentru Hristos și pentru Sfânta Lui Biserică. Dela buna și credincioasa sa maică, a desprins I. P. S. Justinian evlavie și iubirea nețărmurită către Mântuitorul; din cuvântul blând al maicii sale, a învățat cele dintâi adevăruri ale credinței străbune, al cărei stâlp neclintit s'a arătat a fi în toate zilele vieții sale; de lângă casa părintească a pornit copilul Ioan Marina spre Seminarul Sfântul Nicolae din Râmnicul Vâlcei, cu inima plină de dragostea către Dumnezeu și către aproapele.

Și de atunci și până astăzi, în toate locurile pe care le-a sfințit cu munca și cu credința sa, faptele Părintelui nostru Patriarh n'au avut alt izvor decât această iubire a lui Dumnezeu și a semenilor. Pentru dragostea sa către Domnul a îndepărtat mereu ispita măririlor omenesti, cu care era chemat în dregătorii obștești, pentru priceperea și înțelepciunea sa; pentru dragostea sa către aproapele a îndepărtat dela sine orice gând de agonisire, muncind și trudindu-se numai pentru binele semenilor săi.

Din același izvor al iubirii de Dumnezeu și de aproapele își trag puterile aducătoare de biruință și strădaniile de acum ale Inalt Prea Sfințitului Patriarh Justinian. Inalt Prea Sfinția Sa își dovedește dragostea către Domnul, prin grija pe care o poartă alesei îndrumări și bunei gospodăriri a treburilor Bisericii noastre Ortodoxe; iar dragostea către semeni și-o dovedește neconținut prin sprijinul pe care Biserica îl dă fiilor ei, în ostenele lor de a-și clădi o viață mai bună și mai fericită, precum și prin hotărîrea dârză cu care Biserica noastră s'a alăturat celor ce luptă pentru apărarea păcii în lume.

Rugând pe Domnul Dumnezeuul părinților noștri să-i dăruiească Inalt Prea Sfințitului Patriarh Justinian viață lungă și sănătate deplină, pentru buna sporire duhovnicească a turmei dreptcredincioșilor, îndreptăm către Părintele nostru duhovnicesc, urarea:

Intru mulți și fericiți ani, Stăpâne!

GLASUL BISERICII



PAZNICUL DREPTEI-CREDINȚE

EVANGHELIA X-A DUPĂ RUSALII

«Și mergând ei spre mulțime, se apropie de El un om care a căzut în genunchi și zise: Doamne, miluește pe fiul meu că este lunatic și pătimește rău, că de multe ori cade în foc și de multe ori în apă. Și l-am adus la ucenicii Tăi și n'au putut să-l tămăduiască.

Iar Iisus răspunzând, a zis lor: O, neam fără credință și stricăt, până când voiți fi cu voi? Până când vă voiți răbda pe voi? Aduceți-l pe el aici la Mine. Și Iisus îl certă și demonul ieși din el și copilul se vindecă din ceasul acela.

Atunci apropiindu-se ucenicii de Iisus, la o parte, ziseră: de ce noi n'am putut să scoatem demonii? Ci Iisus le răspunde: Pentru necredința voastră. Căci adevăr grăiesc vouă, de veți avea credință cât un grăunte de muștar, veți zice muntelui acestuia: Mută-te de aici dincolo și se va muta; și nimic nu va fi vouă cu neputință. Dar acest soi de demoni nu iese fără numai cu rugăciune și cu post».

(Matei XVII, 14, 13)

SCURTA TALCUIRE.

Citind această pagină evanghelică, suntem deodată cuprinși de fiorul tainic al unei nepovestite descoperiri duhovnicești, care ne farmecă și ne luminează. Ne farmecă pentrucă avem minunatul prilej de a privi din nou, cu ochii cei sufletești, pe Mântuitorul Hristos, tămăduind un bolnav. De câte ori privim în deaproape chipul scaldat în lumină cerească al Mântuitorului, încercăm un simțământ covârșitor de pace, de liniște și încredere nespūs de mare în puterea lui Dumnezeu. Și mai presus de toate suntem copleșiți de măreția și bunătatea negrăită a lui Hristos, care neîncetat ne învață iubirea față de Dumnezeu și față de aproapele și care ne îndreaptă pașii spre cărările mântuirii sufletești. Ne luminează, pentrucă suntem învăluiți de puterea dumnezeirii Lui și pentrucă ne înălțăm cu duhul spre zările minunate ale cerului dătător de liniște și nespūsă bucurie.

Iată că Mântuitorul cobora de pe muntele Tavorului, unde cu o zi înainte se schimbase la față. Chipul Lui era scaldat în raze de lumină și era adâncit în tainele dumnezeirii. La poalele muntelui o mare mulțime de popor împreună cu ucenicii îl așteptau și erau cu toții într'un nespūs de mare freamăt. Ce se întâmplase? În timp ce Mântuitorul urmat de Sfinții Săi Apostoli: Petru, Ioan și Iacob, s'a retras în muntele Tavorului, unde s'a rugat și s'a schimbat la față, jos în câmpia dela poalele muntelui, un părinte îndurerat adusese la ucenicii Domnului pe singurul său copil, care era cuprins de duhuri rele, spre a fi tămăduit de boala sa. Ucenicii nu l-au putut însă vindeca.

Când apare Mântuitorul în mijlocul mulțimii, deodată se apropie de El tatăl copilului și-I spune: «Doamne, miluește pe fiul meu că este lunatic și pătimește rău, că de multe ori cade în foc și de multe ori în apă».

Atunci Mântuitorul, după ce ceartă mulțimea pentru necredința și îndărătnicia ei, săvârșește minunea vindecării copilului.

Mulțimea ce-L înconjoară rămâne uimită, iar ucenicii se apropie de Domnul și luându-L deoparte îl întreabă cu multă cutremurare de suflet: «Pentru ce noi n'am putut să scoatem demonul? Atunci Iisus le-a răspuns: pentru necredința voastră. Căci dacă veți avea credință cât un grăunte de muștar, veți zice muntelui acestuia: mută-te de aici dincolo, și se va muta; și nimic nu va fi vouă cu neputință».

Iată, iubite frate cititor, dacă îți oprești privirea numai asupra acestor cuvinte rostite de Domnul ucenicilor Săi și dacă râvnești să-ți încordezi întreaga ta ființă lăuntrică asupra tâlcului deosebit ce se desprinde din ele, vei înțelege cu adevărat puterea credinței.

Credința este o forță tainică ce ne unește cu Dumnezeu și ne dă putere împotriva celui rău. Prin credință, noi putem birui toate uneltirile satanice din cugetul nostru; putem învinge și înlătura toate ispitele, precum și patimile ce clocotesc înăuntrul nostru.

Credința este un dar dumnezeiesc ce ne duce spre limanul mântuirii. Credința ne luminează sufletul, ne înviorează puterile duhovnicești spre a birui puterea răului în lume. Ea spulberă sbuciumul năpraznic al pornirilor spre fapte rele. Și tot ea are darul minunat de a picura în inimile noastre pacea cea dătătoare de viață, mulțumirea și fericirea noastră aici pe pământ.

Renășterea și transformarea noastră sufletească nu este posibilă decât prin puterea credinței, a credinței neclintite în puterea lui Dumnezeu, și prin plinirea vocii lui Dumnezeu. Apostolii și propovăduitorii, sfinții și mucenicii, prin credință, urmată de fapta cea bună, s'au ridicat spre culmile dumnezeirii. Prin credință ei au murit pentru păcat, inviind întru Hristos și s'au îmbrăcat în omul cel nou al jertfelniciei, al dragostei neșărmurite către Dumnezeu și către aproapele. Prin credință au ajuns să mute din inima lor muntele patimilor cele rele ale lăcomiei, ale trăirii pentru sine, ale invidiei și răutății, sălășluind întru ei flacăra veșnică a bunătății, a iubirii, a păcii. Prin credință ei și-au păstrat neîncetat viața cea nouă descoperită de Hristos. Imbrăcați în haina luminoasă a credinței au cultivat duhul nepieritor al rugăciunii, al dragostei de Dumnezeu. Numai credința lor înflăcărată le-a purtat pașii vieții spre luminășurile duhului și le-a revărsat în inimi buna mireasmă duhovnicească a râvnei spre fapta cea bună, a înfrânării și a sfintei năzuinți spre zările unei fericiri nespuse.

Deaceea, în această sfântă clipă când și tu, iubite cititor, ai această fericire de a privi chipul lui Hristos, care vindecă atâția bolnavi, care tămăduște atâtea răni și boli sufletești și care, cu cuvântul său cel dumnezeiesc, tămăduște pe fiul cel cuprins de puterile răului, apropie-te cu credință de Dumnezeu. Întărește viața ta sufletească cu puterea credinței care te înalță spre virtute, spre iubire și te face să năzuiești neîncetat spre îmbunătățirea vieții tale lăuntrice și spre cărările mântuirii.

Preot D. CRISTESCU



TÂLCUIREA CREZULUI DESPRE DUMNEZEU - FIUL

Ca fii ai Bisericii creștine ortodoxe, suntem datori să cunoaștem adevărurile de credință, atât pentru întărirea cugetului cât și pentru a respinge învățăturile greșite ale aceluia ce au rătăcit de la adevăr și se conduc după «duhurile cele înșelătoare» (I Timotei 4, 1).

Și cum într'un număr trecut al acestei foi de zidire sufletească, am tâlcuit întâiul articol al Simbolului credinței, astăzi vom lămuri înțelesul celui de al doilea articol care are cuprinsul acesta: «**Și într'unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, unul născut, carele din Tatăl s'a născut mai înainte de toți vecii, lumină din lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, născut nu făcut, cel de o ființă cu Tatăl, prin carele toate s'au făcut.**».

Mai întâi, trebuie să arătăm că Mântuitorul nostru Iisus Hristos a avut două firi: dumnezeiască și omenească, iar în acest articol al doilea din Crez este vorba despre firea Sa dumnezeiască; despre firea Lui cea omenească vom învăța cu alt prilej:

CE ÎNVĂȚĂTURI DEOSEBITE SCOATEM DE ACI?

Mai întâi că Fiul lui Dumnezeu, Iisus Hristos, este **Dumnezeu veșnic**, născut din firea Tatălui, de aceeași cinste și slavă cu Tatăl și al doilea că El este **făcător** nu numai al lucrurilor, dar și al **timpului și veacului** în care s'au făcut fapăturile» (Mărturisirea Ortodoxă, cap. XXXIII).

Aceasta însemnează că, potrivit cu descoperirea adevărului dumnezeiesc, Biserica mărturisește că Fiul este Dumnezeu, că el este de o ființă cu Tatăl și, prin urmare, deopotrivă cu Tatăl și cu Sfântul Duh (egalitatea și consubstanțialitatea).

ȘI PENTRU CE S'AU SCRIS TOATE ACESTEA ÎN CREZ?

Pentru ca să fie înlăturate acele credințe rătăcite, care spun că Iisus Hristos nu ar fi Dumnezeu adevărat, ci o făptură mai presus de oameni, dar mai mică decât Tatăl. O astfel de învățătură eretică propovăduia Arie, în vremea când s'a ținut Sinodul I ecumenic (anul 325); numai că

dumnezeiescul Sobor a dat anatema peste toată diavoleasca sminteală a lui Arie și s'a alcătuit Simbolul credinței, care cuprinde curat și luminos adevărul descoperit de Dumnezeu despre dumnezeirea Fiului, în al doilea articol.

DECE ZICEM: «UNUL DOMN IISUS HRISTOS»?

Zicem «unul» mai întâi pentru a arăta pe unicul și adevăratul nostru Mântuitor Iisus Hristos, spre deosebire de «Hristoșii mincinoși», ce se vor arăta înaintea sfârșitului lumii, despre care El zice: «Căci se vor ridica



Sfinții Părinți, care s'au adunat în cel dintâi Sobor Ecumenic, și au osândit rătăcirea dela credință a ereticului Arie.

Hristoși mincinoși și prooroci mincinoși și vor da semne mari și minuni...» (Matei XIV, 24; cf. Deuter. XIII, 1-3; Matei XXIV, 5; Apoc. XIII, 13).

De asemenea zicem «unul» fiecăreia dintre persoanele Sfintei Treimi («Unul Dumnezeu»; «Unul Domn Iisus Hristos»; «Unul Duhul Sfânt»), pentru a se arăta în chip hotărît că Dumnezeu este întreit ca persoane în substanța Sa, dar e unul cu privire la ființa Sa.

CE INSEMNARE CUPRINDE NUMELE «IISUS HRISTOS»?

Noi rostim destul de des acest nume scump nouă, aceluia care după botez ni l-am însușit, numindu-ne «creștini», dela numele lui Hristos. Ce să însemne oare cuvintele Iisus și Hristos?

Iisus însemnează «Mântuitor», iar Hristos însemnează «uns». Știm aceasta din Sfânta Scriptură, unde se cuprinde Cuvântul lui Dumnezeu cel scris și din întreaga învățătură a Bisericii. Știm din Sfânta Scriptură că Arhanghelul a vestit pe Iosif că Fecioara Maria «va naște fiu și vei

chema numele lui IISUS; că acesta va MANTUI pe poporul Său de păcatele lor» (Mat. I, 21). Iată, deci, cum în însuși numele Său, arătat de îngerul, se găsește în chip profetic cuprinsă și chemarea Sa dumnezeiască de Mântuitor al lumii. Și numele Său s'a adeverit fiindcă ne-a mântuit cu însuși scump sângele Lui, vărsat din belșug, odată cu jertfa întregii Sale vieți neprihănite, pentru izbăvirea noastră, a păcătoșilor, de sub robia păcatului (Romani III, 24-25; Efes. II, 13; I Ioan 2, 2).

Apoi zicem «Hristos» care însemnează **uns**, fiindcă în Vechiul Testament primeau ungera numai arhieriei, împărații și proorocii, iar Mântuitorul a primit ungera în toate aceste trei slujiri «nu în chip obișnuit, ca toți ceilalți unși, ci după cum spune Psalmistul: «Iubit-ai dreptatea și ai urit fără-de-legea, de aceea Te-a uns pe Tine Dumnezeule, Dumnezeul Tău cu untul de lemn al bucuriei, mai mult decât pre părtașii Tăi» (Ps. XLV, 8) Mărturisirea Ort. XXXIV).

CE TALCUIRE AU CUVINTELE «FIUL LUI DUMNEZEU, UNUL NĂSCUT»?

Mai întâi, se zice **Fiul lui Dumnezeu**, fiind născut din ființa lui Dumnezeu Tatăl și formând împreună o singură ființă; El întrece prin fire pe toți cei ce s'au numit «fii ai lui Dumnezeu» care au aceasta numai după har și înfiere (Ioan I, 12).

El se vestește lumii ca Fiu al lui Dumnezeu (Mat. 26, 63—67; Ioan III, 16) și este propovăduit ca atare (Ioan IV, 9); «**Tu ești Hristos, Fiul lui Dumnezeu cel viu**» (Mat. 16, 16).

Se zice și **unul născut**: «**Fiul Unul-Născut**, care este în sânul Tatălui» (Ioan I, 18), fiindcă numai El singur este Fiu al lui Dumnezeu după ființă, fiind născut din Tatăl, înainte de toți vecii. Aceasta însemnează că nașterea Fiului s'a făcut înainte de veci, adică necuprinsă de desfășurarea timpului, precum se spune în Psalmul 109: «Din pântece, înainte de lucea-făr Te-am născut» (vers. 9).

CE INSEMNEAZA CUVINTELE: LUMINA DIN LUMINA.

Aci este vorba nu despre lumina creată de Dumnezeu, când a zis: «Să se facă lumină și s'a făcut lumină» (Fac. I, 3), ci despre lumina **ne-creată**, care formează însăși esența Dumnezeirii. Despre această lumină zice profetul: «va fi ție Domnul lumină veșnică și Dumnezeu mărirea ta» (Isaia LX, 19). Mântuitorul însuși zice despre Sine: «Eu sunt lumina lumii, cel ce urmează Mie nu va umbla întru întuneric, ci va avea lumina vieții» (Ioan VII, 12). Și precum o lumină aprinzându-se din alta are toată firea aceleia, tot așa și Iisus fiind Dumnezeu adevărat născut din Dumnezeu adevărat, având întocmai ființa Tatălui, a creat împreună cu Tatăl și cu Duhul Sfânt toate câte s'au făcut în universul acesta nesfârșit.

Iată deci, iubiți frați creștini, cât de mare cinste și iubire trebuie să dăm noi Mântuitorului nostru Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, cel ce este Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, așa precum lămurit ne îndeamnă Sfântul Ioan Evanghelistul: «Toți trebuie să cinstească pre Fiul precum cinstesc pre Tatăl; cel ce nu cinstește pre Fiul, nu cinstește pre Tatăl care L-a trimis». Amin.



CEI 12 APOSTOLI AI DOMNULUI HRISTOS

Sfânta noastră Biserică a rânduit ca la 30 Iunie, după praznicul Sfinților Petru și Pavel să se pomenească laolaltă toți cei 12 Apostoli ai Domnului nostru Iisus Hristos, care s'au nevoit a răspândi până la marginile lumii dreapta credință creștină și a vesti tuturor neamurilor pământului pe Hristos-Domnul, chemându-le pe toate la mântuire. Ei au fost chemați la apostolie chiar de Iisus, — după cum adevăresc Sfinții Evangheliști Matei (cap. X, vers. 1—4), Marcu (cap. I, 16—20), Luca (cap. VI, 13—16) și Ioan (cap. I, 40—50) — și au fost aleși să fie martori ai propovăduirii Domnului, ai Patimilor și Invierii Sale, ca să-L mărturisească apoi pentru oameni. Pentru aceea se cuvine a le pomeni numele, amintind pe scurt și

ostenelile fiecăruia dintre ei, întru propovăduirea credinței celei noi:



SFÂNTUL APOSTOL PETRU — cel ce se numise Simon, mai înainte de chemarea sa la apostolie — a mărturisit pe Hristos în Iudeea, Samaria, Antiohia, Pont, Capadochia, ajungând până la Roma, unde se spune că și-ar fi aflat și moartea în zilele împăratului nebun Neron.

SFÂNTUL APOSTOL ANDREI, «cel dintâi chemat» pentru a ucenici Mântuitorului, a fost fratele Sfântului Apostol Petru. Se spune că a propovăduit credința cea nouă în Iisus cel înviat, prin părțile de miazăzi ale Rusiei, prin Dobrogea noastră și ar fi coborât în Grecia, unde ar fi și murit răstignit pe lemn.

SFÂNTUL APOSTOL IACOV, fiul lui Zevedei, a propovăduit pe Hristos numai în Ierusalim și în părțile Iudeei. A fost ucis cu sabia la anul 44, din porunca lui Irod Agripa.

SFÂNTUL APOSTOL IOAN, căruia i-se mai spune și Teologul, adică «Cuvântătorul de Dumnezeu», a fost fratele Sfântului Apostol Iacov. El a scris cea de a patra Evanghelie, Apocalipsă și cele trei epistole. Viața, strădaniile lui întru răspândirea credinței și suferințele sale sunt minu-

nate pilde de dragoste și jertfă pentru Hristos. El a murit în Efes, la adânci bătrânețe.

SFÂNTUL APOSTOL FILIP era din Betsaida Galileii, de unde erau și Sfinții Apostoli Petru și Andrei. A propovăduit în părțile Asiei și și-a aflat mucenicesc sfârșit în cetatea Ierapoli.

SÂNTUL APOSTOL VARTOLOMEU a propovăduit în multe locuri din Asia, împreună cu Sfântul Apostol Filip. După moartea acestuia a mers până în țara Indiei, apoi a vestit pe Hristos între Armeni, aducând pe mulți la dreapta credință. În cetatea Albana, din Armenia, a primit moarte de mucenic.

SFÂNTUL APOSTOL TOMA, căruia i se spunea și «Geamănul», a purtat lumina învățaturii Mântuitorului până în India, unde se zice că ar fi fost ucis cu sulița, de către preoții păgâni, care vedeau mulțimea celor ce credeau în legea cea nouă vestită de el.

SFÂNTUL APOSTOL MATEI a fost vameș și s'a numit mai înainte de chemarea lui la apostolie Levi. Părăsind toate ale sale, a urmat pe Iisus și până la sfârșitul zilelor, n'a pregetat să predice învățătura Domnului. El a scris cea dintâi Evanghelie, în care este cuprinsă viața și propovăduirea lui Hristos. Nu se știe bine unde și-a găsit moartea, dar se crede că a fost ars pe rug de necredincioși în părțile Etiopiei.

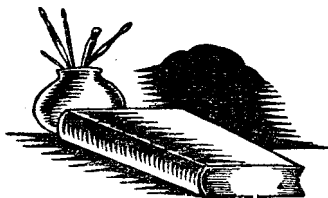
SFÂNTUL APOSTOL IACOV, căruia i-se mai spunea și «Iacov al lui Alfeu», a propovăduit credința cea nouă prin părțile Răsăritului și a primit moarte de mucenic.

SFÂNTUL APOSTOL IUUDA, fratele Domnului, pe care Sfinții Evangheliști Matei și Marcu îl numesc Tadeu, a răspândit învățătura Mântuitorului în Mesopotamia, unde a și fost spânzurat.

SFÂNTUL APOSTOL SIMON ZILOTUL era din Cana Galileii și a vestit pe Hristos în părțile Africei. A murit răstignit.

SFÂNTUL APOSTOL MATIA a fost ales, dintre cei 70 de apostoli, în locul lui Iuda Vănzătorul, ca să întregească ceata celor 12 ucenici. A propovăduit în Capadochia și apoi în Etiopia; aci a primit și cununa muceniciei, suferind năpraznică moarte.

Pentru credința curată care i-a unit pe toți în jurul Mântuitorului și pentru râvna cu care au răspândit dreapta credință, se cuvine a-i cinsti pe toți doisprezece, laolaltă, cu rugăciuni și cântări de laudă.



PENTRU SUFLET

RUGĂCIUNE LA ZIUA NUMELUI

Dumnezeule, Prea Sfinte, cum îți voi putea mulțumi cu vrednicie pentru viața ce mi-ai dat? Tu m'ai scos din întunericul neștiinței și viața mea este un dar al bunătății Tale, care m'a păzit până acuma; Tu mă sprijinește în necazuri și întâmpină trebuințele mele.

Tu ești acela ce priveghezi asupra mea, îndreptezi pașii mei în calea binelui și mă aperi de ispite. Când mă rătăcesc, Tu mă întorci în calea poruncilor Tale. Când mă poticnesc, Tu mă sprijinești. Când cad, Tu mă ridici și când păcătuiesc, Tu mă întorci și-mi deschizi părințeștele Tale brațe.

O, cât de multe sunt datoriile mele către Tine, pentru că mi-ai dat dovadă în toate zilele despre părințeasca Ta bunătate și îngrijire.

Plin, dar, de vie recunoștință, Ție îți închin toate zilele vieții mele și mai ales această zi de sărbătoare pentru mine, și mă rog cu umilință ca bunătatea ta să nu mă părădească în tot timpul vieții mele, și înțelepciunea Ta să mă povățuiască întotdeauna în calea binelui și fericirii, pentru rugăciunile și mijlocirile sfântului... (numele sfântului al cărui hram porți) și ale Prea Curatei Maicii Tale. Amin.

BCU Cluj / Central ÎNVĂȚĂTURĂ CREȘTINEASCĂ

PURTAREA CREȘTINULUI ÎN BISERICĂ

În unele din Bisericile noastre, în zilele de sărbătoare, se petrec lucruri care nu cinstesc pe creștinii care le fac și care sunt o necuviință față de sfintele slujbe la care luăm parte. Așa, bunăoară, se întâmplă ca unii să vină mai târziu și să neliniștească pe ceilalți, fie cu închinăciunile lor pe la icoane, fie cu aprinsul lumânărilor în sfeșnice, fie cu zgomotul pe care-l fac, călcând greu și apăsat. Aceste neorândueli nu sunt făcute cu gând rău, ci mai degrabă ele sunt urmarea neștiinței omului, asupra felului în care se cuvine a se purta în biserică. Datoria noastră creștinească, îndemnându-ne a ne ajuta unii pe alții, ne poruncește a arăta, mai la vale, cum trebuie să se poarte creștinii, de îndată ce au intrat în biserică.

Mai întâi, ajungând în mijlocul Bisericii, faci trei închinăciuni, apoi mergi la iconostas și făcând două închinăciuni, săruți icoana ce se află pe el, apoi faci încă o închinăciune. Dacă nu s'a început slujba Sfintei Liturghii, mergând în liniște te duci de săruți, tot cu închinăciuni, icoanele împărătești, după care aprinzi lumânări, în sfeșnicile așezate la locurile cuvenite. După ce ai încredințat preotului darurile și pomelnicul tău, mergi și te așează într'un loc, căutând a nu stingheri pe nimeni. Ține socoteală de respectul pe care-l datorezi celor mai în vârstă decât tine. Dacă ai ajuns la Biserică după începerea Sfintei Liturghii, atunci săruți numai icoana de pe iconostas și mergând te așezi la locul tău. Este bine ca creștinii să-și ocupe loc, lăsând liberă trecerea dela ușă spre altar, (spre a

da putință și altora să vină spre icoana de pe iconostas) și locul de sub policandru (pentru ca preotul să poată ieși cu Sfânta Evanghelie și Sfintele Daruri). În timpul slujbei, trebuie să păstrezi cea mai mare liniște, fără să vorbești cu cineva, fără să râzi, ci numai urmărind cu ochii și cu mintea, Sfânta Slujbă. Ar fi de dorit ca tu însuși să iei parte la Sfânta Slujbă, cântând împreună cu ceilalți cântările Sfintei Liturghii. În orice caz, rostește în gând și tu, tot ceea ce se cântă. În timpul cădirilor, cobori binisor din strană, stând smerit până ce preotul, isprăvind căderea intră în altar.

După sfârșitul slujbei, când mergi să te miruești sau să iei sfânta anafură, nu îmbrânci pe nimeni și nici nu te înghesui, ci așteaptă cu răbdare să-ți vină rândul, căci o întârziere de câteva clipe nu te va păgubi. După ce ai luat sfânta anafură, făcând iarăși trei închinăciuni și dând laudă lui Dumnezeu, îndreaptă-te liniștit spre ieșire.

O RUGĂCIUNE DE ACUM O SUTĂ DE ANI

RUGĂCIUNEA ROSTITĂ DE POPA ȘAPCĂ

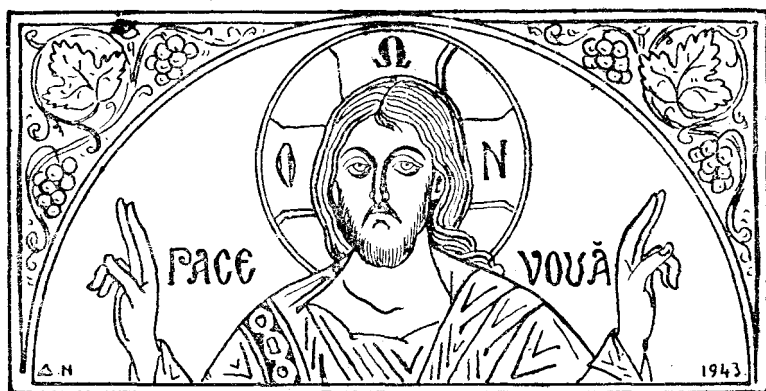
ÎN ZIUA DE 9 IUNIE 1848

În ziua de 9 Iunie 1848, când la Islaz s'a pornit răscoala împotriva marilor boieri, care stăpâneau pe nedrept pământul și bogățiile țării, Popa Șapcă, — un smerit preot-țaran — a binecuvântat lupta celor ce se ridicau să ceară o fărâmă de dreptate pentru mulțimea celor obidiți. Desprinzând din tâlcul Sfintelor Scripturi încredințarea că Hristos a propovăduit dreptatea, că Biserica Sa are datoria să osândească pe cei ce fac orânduiri nedrepte, Popa Șapcă a înălțat atunci către ceruri această frumoasă rugăciune:

«Doamne! Singurul Tău Fiu a fost trimis de Tine ca să se jertfească pentru mântuirea oamenilor. În iubirea Sa, El a ajuns anatema, pentru ca să sfințească munca săracului, a ajuns prada morții, pentru ca să dea viață și libertate oamenilor. Tu ești același Dumnezeu: biruința și libertatea sunt în mâinile Tale, izbăvește pe acest popor care moare, ca să faci să trăiască pe apăsătorii lui. Scapă-l de abuzurile care se fac cu așezămintele și chiar cu virtuțile sale; izbăvește-l de abuzul clăcii, de ticăloasa iobăgie pe care n'au cunoscut-o părinții noștri, de podvada drumurilor și a șoselelor, de aceste munci ale Faraonilor, de orice prigonire, de orice silnicie și de toată nedreptatea.

«Mângâie, Doamne, pe un popor zărobit de suferință, scoală și fă știut lumii că ești Dumnezeul celor harnici și al oricărui om ce se apropie de Tine prin muncă, singura rugăciune pe care Tu o binecuvintezi și o ascuți. Arată că ești Tatăl sărmanilor, al orfanilor și al văduvelor. Mângâietorul celor asupriți. Noi numai numele Tău îl chemăm și nu cerem ca lege decât numai Evanghelia Ta. Fiul Tău a făgăduit celor asupriți dreptate, celor flămânzi pâine, celor desnădăjduiți mângâiere. Redă copiilor Tăi bunurile și pâinea lor, după dreptatea Ta. Duhul Tău de mângâiere și de dreptate să le lumineze sufletele».

Rugăciunea spusă de Popa Șapcă acum o sută de ani arată tuturor că atunci când nu s'au îndepărtat de adevărata învățătură a lui Hristos, preoții ortodocși au mers alături de popor, în toate strădaniile sale de a-și dobândi o viață liberă și fericită.



DOUĂ FELURI DE RĂZBOAIE...

Războaiele care s'au purtat, pe pământ, sunt de două feluri: războaie de jaf și de cotopire și războaie de apărare și eliberare. Războaiele de jaf sunt cele pornite de nesățioșii stăpâni ai bogățiilor pământului, care nu se mai satură cu mulțimea avuțiilor lor, strânse prin robirea și exploatarea popoarelor. Aceștia năzuiesc să cotopească lumea întregă, să aducă sub jugul robiei pe toți oamenii harnici de pe pământ, pentru ca din munca lor să trăiască ei în belșug și în trândăvie. Acest fel de războaie sunt războaie nedrepte, războaie pe care și Dumnezeu și legile omenești le osândesc. Dar mai sunt și războaie în care popoarele libere sau dornice de libertate se apără, cu prețul vieții lor, împotriva celor ce năvălesc asupra lor, ca să-i înrobească. Sunt războaiele în care oamenii își apără avutul lor, viața tihnită pe care o duc, pământul scump al Patriei lor, viitorul fericit al copiilor lor. Aceste războaie de apărare sunt drepte și fiecare om care-și iubește patria este dator să alerge — atunci când ea trebuie apărată — și să-și jertfească sângele și viața pentru libertatea și independența țării și poporului său.

Este ușor de priceput că dacă n'ar fi războaiele cele nedrepte — adică războaiele de jaf și de cotopire — n'ar fi nevoie nici de războaiele cele drepte, de apărare, sau de eliberare. Pentru aceea, sute de milioane de partizani ai păcii de pe întreg pământul, luptă ca să împiedice izbucnirea războiului de înrobire a popoarelor, pe care-l pregătesc bogătașii Americii. Pentru aceea, Consiliul Mondial al Păcii a adresat un apel pentru încheierea unui pact al păcii între cele cinci mari puteri (U.R.S.S., Statele Unite, Anglia, Franța și Republica Populară Chineză), spre a putea să înlăture astfel războaiele din viața omenirii.

Biserica noastră Ortodoxă, — care s'a alăturat fără șovăire acestei frumoase și înălțătoare strădanii de apărare a păcii — nu a întârziat să-și îndemne credincioșii ei să nu precupețească nicio osteneală pentru a vedea statornicindu-se în lume o pace dreaptă și trainică. Biserica noastră, încă din toamna anului trecut, a arătat — prin cuvântul înalt Prea Sfințitului Mitropolit Sebastian, reprezentantul ei în Comitetul Permanent pentru Apărarea Păcii din Republica Populară Română, — că socotește necesară purtarea luptei pentru pace până la zdrobirea deplină a ațățătorilor la războiu, a acelor ce visează să semene iarăși rușine și cenușă, sânge și moarte pe întreg pământul.

«Cu toți ne unim glasurile — a spus reprezentantul Bisericii Ortodoxe Române — pentru a mărturisi că nu putem socoti deplină strădania noastră, a celor ce iubim pacea, decât în ziua în care orice fel de războiu de ciotopire, purtat cu orice fel de arme, va fi înlăturat. Aceasta nu înseamnă însă că osândind — alături de toți oamenii cinstiți din lume — războiul de ciotopire, Biserica Ortodoxă Română nu recunoaște, în schimb, sfințenia și dreptatea războiului de apărare. În fapta lui Hristos, care a alungat cu biciul pe zarafii care ciotopiseră Casa Domnului, noi vedem îndemn pentru a alunga cu biciul vremii noastre, pe cei care ar încerca vreodată să ciotopască casa părinților noștri. Cei ce năvălesc cu silnicie asupra altor popoare, spre a le duce în robie, uită că Dumnezeu a spus, prin graiul aleșilor Săi: **«Vai de cei ce fac hotăriri nedrepte... ca să răpească dreptatea noroadelor, ca să facă din văduve prada lor, și să jefuiască pe orfani... Încă puțină vreme și mânia Mea nu va mai cunoaște margini și pedeapsa Mea îi va nimici»** (Isaia X, 1, 25).

«Acesta este sfârșitul care-i așteaptă pe toți cei ce plănuesc ciotopirea lumii. Dar până la nimicirea lor, ei pot arunca asupra popoarelor alte valuri de suferință, Ei pot pustii pământul, pot prăbuși în ruine orașele și satele, pot aduce alt izvor de lacrimi în ochii care au plâns destul până acum, cum fac astăzi, prin satele și orașele coreene. De aceea dușmanii păcii trebuiec înfrânți mai înainte de a deslănțui măcelul. Ei trebuiec înfrânți și pot fi înfrânți. Pătrunși de această nesdruncinată credință, să pășim înainte, mai hotărâți, la lupta pentru înlăturarea războiului și a suferinței, din viața oamenilor. Dragostea pentru pace ne unește pe toți sub steagul Partizanilor Păcii, înălțat și purtat cu cinste de marea noastră vecină și prietenă, Uniunea Sovietică».

Acesta este cuvântul Sfintei noastre Biserici a dreptei credințe. De acest cuvânt trebuie să ascultăm toți cei ce suntem fii credincioși ai Bisericii. Pe calea arătată de ea, trebuie să mergem și noi cei ce mărturisim credința ortodoxă, luptând din răspuțeri pentru înlăturarea războaielor de ciotopire și jaf. Fiindcă numai atunci se va statornici în lume pacea propoveduită de Mântuitorul nostru!..

SFINȚIREA BISERICII DIN CERMEGEȘTI-VĂLCEA

De multă vreme, de aproape 60 de ani, bisericuța din Cermegești-Vălcea se năruise prin trecerea vremii. Inalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian, născut și crescut în satul Cermegești-Vălcea, a fost mulți ani frământat de gândul de a ridica o biserică în satul natal, pentru trebuințele sufletești ale consătenilor săi — și a vrut Dumnezeu ca prin osârdia și obolul Inalt Prea Sfinției Sale, și prin hârnicia și evlavia credincioșilor din satul Cermegești să se înalțe o biserică frumoasă de lemn, a cărei sfințire s'a săvârșit la 1 Mai, anul acesta. În pisania acestui sfânt lăcaș, care a fost întărită de iscăliturile părtașilor la sfințire, stă scris:

«Cunoscut ne-a fost, după izvoadele mai vechi, că lăcașul acesta, măestrit din lemn, a fost durat mai întâi în Maramureș, înainte de anul 1700, și apoi strămutat în comuna Breaza-Prahova, în anul 1939.

«De acolo, strămutatu-s'a iarăși pe acest loc și a fost înălțat prin râvna, osteneala și toată chelbuiala Inalt Prea Sfinției Sale Justinian, Arhiepiscop al Bucureștilor, Mitropolit al Ungro-Vlahiei și Patriarh al României...».

«S'a sfințit acest sfânt lăcaș astăzi 1 Maiu 1951 — în a treia zi a Sfințelor Paști — de către însuși Prea Fericitul său ctitor, Patriarhul Justinian, împreună cu Prea Sfinții Lor Iosif, Episcopul Râmnicului și Argeșului și Theoctist Botoșaneanu, Episcop Vicar al Sfintei Patriarhii, înconjurat fiind de un sobor de preoți și diaconis».

În cuvântarea ținută cu acest prilej, Înalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian a arătat cât de mare și cât de împlinită este mulțumirea sa sufletească, prin ridicarea acestui sfânt lăcaș. În mijlocul norodului și în sunetele clopotului, care se auzea iarăși în satul Cerneghești-Vâlcea, Înalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian a rostit, în încheiere, aceste frumoase cuvinte:

«Biserica aceasta nu e măreață, nu are pedoabe scumpe și nu e suflată cu aur. E de lemn. O bisericuță simplă, smerită în evlavia ei, dar nădăjduitoare spre cer. Sf. Ioan Gură de Aur spunea: «Odinioară erau potire de lemn, dar preoți de aur». Vă spun și eu, după pilda lui: am adus aici o biserică de lemn; căutați să fie sufletele voastre de aur; să fie mari, să se înalțe frumoase spre Dumnezeu, să fie bogate în daruri dumnezeiești».

«Vă dăm în primire această biserică și vă rugăm să vă îngrijiți de ea ca de sufletele voastre...».

VEȘTI DIN ȚARĂ ȘI DIN LUME

✱ APELUL CONSILIULUI MONDIAL AL PACII, cu privire la încheierea unui Pact al Păcii între cele cinci mari puteri ale lumii — Uniunea Sovietică, Statele Unite ale Americii, Republica Populară Chineză, Marea Britanie și Franța — a fost semnat în țara noastră de 11.060.141 cetățeni. În comunicatul prin care Comitetul Permanent pentru Apărarea Păcii din Republica Populară Română anunță acest lucru, se spune: «Apelul pentru un Pact al Păcii a fost semnat cu mare însuflețire de muncitori, țărani, savanți, oameni ai literelor și ai artei, ingineri și tehnicieni, gospodine, preoți, funcționari, învățători, mici meseriași, etc., bărbați și femei, tineri și vârstnici, aparținând tuturor naționalităților și tuturor cultelor de pe teritoriul patriei noastre. La orașe și la sate, oamenii au ținut să întărească semnăturile lor puse pe Apel, prin îndeplinirea și depășirea sarcinilor în producție, prin organizarea de schimburi ale păcii, prin realizarea la timp a muncilor agricole, prin realizări pe tărâmul culturii, dovedind astfel, prin faptele lor, că înțeleg să fie luptători activi pentru măreața cauză a păcii».

✱ ÎN URMA PROFUNERII reprezentantului Uniunii Sovietice la Organizația Națiunilor Unite, au început tratative între delegații armatei populare coreene și unităților de voluntari chinezi, și delegații armatei americane pentru încetarea războiului ce se duce de un an de zile în Coreea. Dar în vreme ce reprezentanții armatei populare coreene și ai voluntarilor chinezi au dovedit, prin propunerile lor, voința popoarelor coreean și chinez de a se înceta vărsarea de sânge, — delegații armatei americane fac tot ce le stă în putință pentru a continua războiul.

Chiar în timpul în care se duc aceste tratative în vederea încetării focului, americanii bombardează cu sălbăticie satele și orașele pașnice din Coreea, omorînd femei și copii fără apărare.

✱ ANUL ACESTA s'au împlinit două mii de ani dela întemeierea orașului Paris. Populația din Capitala Franței a sărbătorit cele două mii de ani de viață ai orașului lor, în ziua de 8 Iulie 1951.

✱ DL. VASILE POGACEANU a fost numit Ministru al Cultelor. D. sa a făcut o vizită I. P. S. Patriarh Justinian. Cu acest prilej a cunoscut pe colaboratorii apropiați ai Înalt Prea Sfințitului nostru Patriarh.

✱ ÎN REPUBLICA POPULARĂ UNGARĂ s'a judecat de curând procesul unor Episcopi și preoți catolici, care uneltau împotriva independenței și libertății țării lor. Ascultând ordinele papei dela Roma, ei organizaseră bande înarmate și puneau la cale uciderea conducătorilor poporului maghiar. Prinși asupra faptelor, toți cei vinovați și-au primit pedepșa ce li se cuvenea.

cent.

OGRAFIA INSTITUTULUI BIBLIC ȘI DE MISIUNE ORTODOXA